

LA RESILIÈNCIA NO TÉ EDAT

Han patit l'homofòbia en primera persona, però com s'enfronta la comunitat sènior LGTBIQ a la realitat actual?

Per CARLOS SANANDRÉS

Han lluitat i defensat els drets de la comunitat quan el conjunt de la societat preferia mirar cap a una altra banda. Han donat la cara, el nom i anys de la seva vida per conquerir els drets que la gent heterosexual tenia pel sol fet de néixer. Ara, amb el pas del temps, veuen com les noves generacions es preocupen poc per les seves necessitats. Parlem del col·lectiu LGTBIQ més sènior, homes, dones i persones no binàries que viuen la seva vellesa esperant a ser escoltades.

Després d'anys d'activisme, hem parlat amb la Silvia Reyes, la Paulina Blanco i en Jordi Petit sobre quines són les seves preocupacions i opinions. Reben el suport del jovent? Què els hi treu la son? Com veuen el panorama actual? Aquest article recull algunes de les seves reflexions, idees i apunts que han sorgit de converses telefòniques i cafès, perquè si en alguna cosa coincideixen és en la necessitat de socialitzar entre iguals.

En Jordi Petit apunta que avui en

dia “encara hi ha molta gent gran amb autohomofòbia” i que això pot ser un fre per visibilitzar les necessitats de les persones més grans. “El moviment LGTBIQ+ a Espanya ha anat d'urgència en urgència, que si despenalitzar una llei, que si el matrimoni... i, a diferència d'altres països, no hi ha hagut un temps per crear una cultura de la convivència”, afegeix.

“Les residències no poden seguir així”

— Paulina Blanco

Per a la Paulina Blanco, la convivència dins d'un espai lliure i lluny del model heteronormatiu és un tema troncal. “Vull estar en un entorn amb gent de ment oberta. Aposto pels projectes intergeneracionals com ja es duen a terme a Colònia o Manchester, on hi ha comunitats que tenen un

51% de places destinades a persones LGTBIQ. El mecanisme s'ha de posar en marxa ja, tot i que fem tard”. Per a ella mateixa, el problema recau en què a les generacions més adultes no els hi ha estat permès formar famílies, tenir fills... “i ara, a sobre, decideixen per nosaltres. Les residències no poden seguir així”.

UNA GENERACIÓ ORFE

Aquesta idea d'un problema social i estructural també la comparteix en Jordi Petit, qui es defineix com “una generació orfe”. Recorda que hi ha

FOTOGRAFIES CARLOS SANANDRÉS

moltes persones que arrossegueu anys sense parlar amb la seva família i que “als 50 anys, molt poca gent pensa en convertir-se en una persona gran”. S'hi suma la falta de referents, que provoca que a l'imaginari col·lectiu encara no hi hagi homes i dones d'edat avançada i amb models sexoafectius que surtin de l'heteronormativitat. “Després de la crisi del VIH som la primera generació que arribem a fer-nos grans i, tot i que hi ha hagut temps per pensar-hi, sembla que les autoritats no han estat interessades”, sentència.

“Als 50 anys, molt poca gent pensa en convertir-se en una persona gran”

—Jordi Petit

La Silvia va un pas més enllà i afirma que “A la gent gran se l'aparta. Avui en dia moltes persones del col·lectiu s'han de conformar en viure amb una pensió mínima no contributiva i, a més, no ens escolten”. Opina que encara queda molt per fer per la comunitat trans: “La sanitat pública és lentíssima i avui en dia encara hi ha una gran diferència pel que fa a la medicina privada en qüestions relacionades amb el trànsit”. L'augment de les agressions també és un tema que li preocupa: “Estic alarmada amb les xifres i les notícies que s'escolten, sembla que cada dia hi ha més agressions”.

La llista de temes és llarga: habitatge, capacitat de decisió pròpia, socialitzar... En definitiva, les persones sènior LGTBIQ volen ser escoltades. Quan els preguntem pels més joves, tothom coincideix en que no es poden adormir, “perquè les coses no pinten fàcils”, apunta la Silvia. “No ens escolten, però els joves ho passaran pitjor”, pronostica. Creuem els dits perquè aquesta profecia no es compleixi i perquè la mirada i el focus no deixi de banda a les persones més grans, ja que la comunitat és el que és, en gran part, gràcies a elles.

CONSULTORI LEGAL

Per LAURA GONZÁLEZ TEJEDOR
Advocada especialista en drets LGTBIQ

“Hola, soc una persona no binària, i soc conscient de que la meua expressió del gènere impacta molt a la gent. Des de que vaig decidir ser jo, he rebut insults de tota mena, i tinc por de que alguna vegada tot aquest menyspreu es pugui traduir en violència física. En cas que passés, què hauria de fer?”

Si, per desgràcia, arriba a passar, truca a un familiar/amistat, i avisa del que t'ha passat perquè estigui amb tu. Si no pots, truca al 112 per avisar que has patit una agressió. Depenent de les teves lesions, avisa al 112 perquè et vinguin a buscar amb una ambulància. És molt important que, abans d'interposar una denúncia, vagis a urgències perquè tinguis un document mèdic que acrediti les lesions. És també molt important que avisis al personal mèdic que has patit una agressió física, expliquis una mica el què t'ha passat (insults discriminatoris i agressió). L'hospital activarà el protocol d'avís al jutjat de guàrdia per tal que es procedeixi a la investigació de l'agressió. Un cop que surtis d'urgències, és recomanable que, tot i que ho pugui fer l'hospital, vagis a la comissaria de la guàrdia urbana o als mossos d'esquadra, etc., per indicar que has patit una agressió, que aportes el document d'urgències que acredita les lesions i que vols denunciar. IMPORTANT: intenta explicar bé el què ha passat (que t'han atacat per LGTBIQfòbia), si hi ha hagut insults discriminatoris, on han sigut els cops, com era la o les

persones que t'han atacat, si les coneixes o no i, sobretot, si hi ha testimonis. També pots demanar una ordre d'allunyament. És evident que tot plegat no és gens fàcil de fer, ja que el que voldries és anar-te'n a casa, però és important que, a la denúncia inicial, quedin ben clars els fets i no triguïs en denunciar-ho. També és molt recomanable fer-se fotos de les lesions i, en cas de baixa laboral, guardar la documentació per aportar-la posteriorment al jutjat, quan se't reclami, ja que s'iniciarà un procés judicial on hauràs de tornar a declarar. És important demostrar les lesions físiques però també cal tenir en compte les psicològiques, ja que sempre hi ha un patiment psicològic darrera d'una agressió. Per aquest motiu és recomanable que, tant a nivell personal com a nivell judicial (acreditar danys morals), puguis rebre atenció psicològica de qualitat. Des del Casal Lambda podem oferir-te aquest servei, o sigui que no dubtis en posar-te en contacte amb la nostra assessoria. No t'oblidis que, a més del Casal Lambda, hi ha un munt d'entitats més que et donaran suport en tot allò que necessitis, no estàs soli.